

Arrest

nr. 230 763 van 20 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2019 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1990.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 12 oktober 2015 en dient op 15 oktober 2015 een aanvraag tot internationale bescherming in.

Op 22 januari 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 5 september 2018 met nummer 208 786 wordt de verzoekende partij niet als vluchteling erkend en wordt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 29 oktober 2018 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 2 april 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.

Op 16 april 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Tadjiek te zijn van origine, afkomstig uit Kunduz in de gelijknamige provincie, waar u altijd hebt gewoond in de derde wijk (intussen de zevende geworden). U verklaarde het volgende tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming: u bent amper naar school kunnen gaan en heeft gedurende 4 à 5 jaren voor uw vertrek uit Kunduz in een fotostudio gewerkt. Hier kwamen regelmatig ook leerkrachten die hun opleidingsbundels lieten kopiëren. In uw dorp ging u iedere avond naar de moskee. Op een dag kwamen er 3 mullahs naar de moskee van uw dorp, het bleken predikers te zijn. Ze gaven uiteenzettingen in verschillende moskeeën. U vond dat het goede mensen waren en dat ze goede dingen vertelden. Ongeveer 10 à 15 dagen voor uw vertrek uit Kunduz, nodigde u deze 3 mullahs uit bij uw thuis alwaar ze bleven overnachten. De volgende dag kwam u te laat aan in de moskee. Deze mullahs vroegen u om welke reden u te laat was. Zo kwam het dan kort nadien een van deze mullahs u vroeg om iets voor hen te doen: ze zouden u enkele materialen, blijkbaar explosieven, geven en die u moest plaatsen waar de leerkrachten zich bevonden. U weigerde aanvankelijk maar stemde toe toen ze lieten blijken te weten waar uw familie woonde en tot alles in staat te zijn. Thuis gekomen vertelde u alles aan uw vader, daarop werd besloten de politie in te lichten. Door te doen alsof u verder meeding in hun plannen slaagde de politie er uiteindelijk in hen te arresteren. De mullahs bleken talibanaanhangers te zijn. U bleef nog enkele dagen in het huis van uw oom en vatte toen uw reis naar Europa aan, uit schrik voor de taliban. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland naar België in een ongeveer 25 dagen. Op 12 oktober 2015 kwam u aan in België en op 15 oktober diende u hier een eerste verzoek om internationale bescherming in. Toen de taliban Kunduz voor de tweede maal veroverden namen ze uw broers mee van wie sindsdien geen nieuws meer is.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een duplicaat van uw taskara, een brief van de Provincieraad van Kunduz waarin uw problemen in Kunduz bevestigd worden, een brief die door de imam van de moskee aan uw huis werd achtergelaten, een kopie van de taskara van uw vader en de enveloppe waarin deze documenten opgestuurd werden.

Op 23 januari 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geen geloof gehecht aan uw ononderbroken verblijf in Kunduz tot aan uw vertrek en aan uw problemen die zich daar in die periode afspeelden. U ging in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en voegde volgende documenten toe: privé-foto's daterend uit de periode 2008-2012 die u afbeeldde tijdens uw schoolopleiding, en een kopie van enkele pagina's van uw Afghaans paspoort. Op 5 september 2018 bevestigde de RvV in een arrest de eerdere weigeringsbeslissing. U diende vervolgens geen cassatieberoep in.

Op 29 oktober 2018 diende u hier een tweede verzoek om internationale bescherming in. U haalde aan niet de waarheid te hebben verteld in uw vorige verzoek: u bent afkomstig van Kunduz, derde wijk, waar u altijd hebt gewoond en wil correcties aanbrengen. U had het advies van een smokkelaar opgevolgd om iets anders te vertellen. U reisde inderdaad per vliegtuig vanuit Afghanistan naar Iran en niet over land zoals u eerder beweerde. U verliet uw regio (Kunduz) omdat die onder controle stond van de taliban en de algemene veiligheidssituatie daar heel slecht was. Door het conflict kreeg u economische problemen omdat er geen werk was. U vreest nog bij terugkeer gedood te worden door de taliban, of Daesh, of een andere groepering.

U legt nieuwe documenten voor om onder meer uw profiel van opgeleid persoon aan te tonen: twee originele diploma's van uw middelbare schooltijd, een bibliotheekkaart van uw middelbare schooltijd, een foto genomen met een leerkracht (uit 2010) en andere klasfoto's, een certificaat dat uw vader voor het bedrijf Spinzar werkte, print-outs van facebookprofielen van leraars van uw school, familiefoto's en foto's genomen in uw regio, en een enveloppe waarin de documenten door uw vader werden verstuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat u uit Kunduz afkomstig bent en de taliban daar vreest, moet vooreerst worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Zo werd zowel door het CGVS als in beroep door de RvV vastgesteld dat geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen inzake uw verblijf in Kunduz, en aan de problemen met de taliban die zich daar afspeelden. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen gedaan voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw volgend verzoek blijkt dat u tijdens uw vorige asielprocedure bewust de asielinstanties hebt misleid wat betreft uw profiel van ongeschoold persoon en uw asielmotieven. Zo geeft u zelf toe niet de waarheid te hebben verteld en geluisterd te hebben naar het verkeerde advies (Verklaring volgend verzoek, punt 15). U zou nu de correcties willen aanbrengen. Er dient echter te worden opgemerkt dat van iemand die internationale bescherming verzoekt van bij aanvang van de asielprocedure verwacht kan worden dat deze waarachtige, correcte en duidelijke verklaringen aflegt omtrent zijn identiteit, nationaliteit en herkomst, reisweg, en asielmotieven. Dat u naar het advies van uw smokkelaar luisterde is geen afdoende uitleg voor het aanhoudend anders voorstellen van al deze zaken.

U bevestigt nu dat u inderdaad per vliegtuig vanuit Afghanistan naar Iran reisde, zoals ook al werd vastgesteld door de RvV en werd vermeld in het arrest inzake uw beroep (zie Verklaring volgend verzoek punt 15). Voor het bepalen van uw vrees ten opzichte van Afghanistan voegt dit verder niets toe. Uit de voor de RvV voorgelegde kopie van het paspoort kon ook enkel blijken dat u geboren zou zijn in Kunduz, dit paspoort zegt echter niets over uw werkelijke verblijfplaats.

U haalt tevens aan een geschoold iemand te zijn, getuige daarvan de verschillende diploma's, bibliotheekkaarten en puntenlijsten die u voorlegt (Verklaring volgend verzoek, punt 15, 17), zoals trouwens ook al werd opgemerkt door de RvV dat geen geloof hechtte aan uw bewering een ongeschoolde plattelandsjongen te zijn. U geeft ook aan in werkelijkheid Kunduz, de regio waar u altijd hebt verbleven tot uw vertrek, verlaten hebben omdat u door het aanhoudende conflict daar geen werk

vond en ook vreesde slachtoffer te zullen worden van het geweld, en niet omwille van de vrees die u eerder aanhaalde met name dat u gedwongen diende mee te werken aan een talibanaanslag (Verklaring volgend verzoek). Hierbij kan opgemerkt worden dat het feit dat u een opgeleid persoon zou zijn, in tegenstelling tot wat u eerder beweerde, nog meer aantoont dat u beter op de hoogte moet zijn geweest van de lokale situatie, belangrijke figuren en incidenten in Kunduz dan werd vastgesteld in uw vorige verzoek. Immers werd uw vorige verzoek om internationale bescherming voor een groot stuk afgewezen omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw verblijf in Kunduz-stad tot uw vertrek daar dat u situeerde in september 2015, net wegens uw gebrekkige kennis op deze punten.

Bovendien blijkt nu uit uw verklaringen dat u ook uw asielmotieven anders hebt voorgesteld tijdens uw vorige procedure: u verklaart immers zelf dat uw asielmotieven niet juist waren en nu de waarheid te willen vertellen (verklaring volgend verzoek, punt 15). Dat u bewust de asielinstanties misleidde met betrekking tot uw werkelijke asielmotieven en hiertoe zelfs blijkbaar valse stukken neerlegde (zie de eerder voorgelegde dreigbrief en de brief ter bevestiging van de problemen door de provincieraad), en dit ook volhield gedurende de volledige asielprocedure, heeft dan ook een negatieve impact op uw algehele geloofwaardigheid.

U gaat met uw nieuwe verklaringen bovendien voorbij aan de essentie van de beslissing inzake uw vorige asielverzoek, met name de vaststelling dat geen geloof werd gehecht aan uw bewering tot september 2015 in Kunduz te hebben gewoond. Dat u nu aanhaalt daar te hebben verbleven tot uw vertrek en uiteindelijk vertrokken te zijn wegens de algemene slechte veiligheidssituatie en de gevolgen op economisch vlak voor u, is niet afdoende om de geloofwaardigheid inzake uw werkelijke verblijfplaats te herstellen (Verklaring volgend verzoek, punt 15, 19).

De overige stukken die u voorlegt om deze verklaring inzake uw verblijf te ondersteunen kunnen de appreciatie inzake uw asielaanvraag ook niet in positieve zin wijzigen. Vooreerst hebben documenten slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. In verband met de privéfoto's genomen tijdens uw schooltijd merkte de RvV (waar u al zulke foto's neerlegde) ook al op dat privéfoto's geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit van wat is afgebeeld, dit door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden. Bovendien legde u tijdens uw beroepsprocedure al foto's neer die dateren uit de periode 2008-2012, en zijn deze aldus geen bewijs van uw verblijf in Kunduz de laatste jaren. Dit geldt ook voor de andere foto's van uzelf, uw familie en uw regio waarvan uw print-outs voorlegde. De print-outs van facebookprofielen van uw leraars voegen ter zake niets toe. Hiermee kan u immers niet aantonen dat u tot uw beweerde vertrek in Kunduz verbleef. Het certificaat van uw vader dat hij voor een bedrijf in Kunduz werkte betreft niet uzelf, maar uw vader. Bovendien stelt het dat hij daar werkte in de periode 2005-2013, dus enkele jaren geleden. Hiermee kan u echter ook niet aantonen dat uzelf ook in Kunduz woonde in deze periode en de jaren nadien. Het opleidingsattest van de twaalfde graad dat u voorlegde vermeldt dat u in 2007 afstudeerde aan de Shir Khan high school. Ook dit is aldus geen bewijs van uw verblijf in Kunduz tot aan uw vertrek midden september 2015. Voor de puntenlijsten geldt dit ook, deze dateren immers van 2009 tot 2010, ook de bibliotheekkaarten dateren van tijdens uw middelbaar. De enveloppe waarin uw vader documenten verstuurde is enkel een aanwijzing dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan, maar is geen bewijs van uw eigen verblijf in Kunduz tot het door u beweerde moment. Bovendien blijkt uit objectieve informatie dat aan Afghaanse documenten maar weinig bewijswaarde kan worden gehecht daar zij makkelijk niet-niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel binnen als buiten Afghanistan. Hiervan werd een kopie toegevoegd aan het administratief dossier. Aldus biedt u nog altijd geen zicht op waar u de laatste jaren voor uw komst naar België hebt verbleven.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de door aangehaalde middelen. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat:

“Bij huidig verzoek heeft verzoekende partij overtuigende elementen naar voren gebracht waaruit de Commissaris-Generaal zou kunnen besluiten om zijn verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeker tijdens zijn huidig verzoek om internationale bescherming zeer veel nieuwe documenten voorlegde die betrekking hebben op zijn profiel: twee originele diploma's van zijn middelbare schooltijd, een bibliotheekkaart van zijn middelbare schooltijd, een foto genomen met een leerkracht (uit 2010) en andere klasfoto's, een certificaat dat verzoekers vader voor het bedrijf Spinzar werkte, print-outs van facebookprofielen van leraars van verzoekers school, familiefoto's en foto's genomen in verzoekers regio, en een enveloppe waarin de documenten door verzoekers vader werden verstuurd.

Indien daarbij rekening wordt gehouden met de nieuwe verklaringen van verzoeker dat hij tijdens zijn eerste verzoek niet de waarheid heeft verteld en dat hij afkomstig is van Kunduz, derde wijk, waar hij altijd zou hebben gewoond en correcties wil aanbrengen. Hij zou het advies van een smokkelaar hebben opgevolgd om iets anders te vertellen. Verzoeker deed ook uit de doeken dat hij inderdaad per vliegtuig reisde vanuit Afghanistan naar Iran en niet over land zoals hij eerder verklaarde.

Verzoeker verklaarde op de DVZ dat hij Kunduz verliet omdat die onder controle stond van de taliban en de algemene veiligheidssituatie daar heel slecht was. Ook verklaarde verzoeker op de DVZ dat door het conflict verzoeker economische problemen kreeg omdat er geen werk was. Hij verklaarde vrees te hebben vanwege Taliban, Daesh of een andere groepering.

Nu uit de motieven van de bestreden beslissing zelf blijkt dat verzoeker aanhaalt iemand te zijn die geschoold is, getuige daarvan de verschillende diploma's, bibliotheekkaart en puntenlijst die verzoeker voorlegde, diende de verwerende partij een onderzoek ten gronde voeren naar het profiel van verzoeker. Het is immers niet uitgesloten dat hij thans wel nuttige verklaringen zou afleggen inzake zijn recente herkomst uit Kunduz.

De verwerende partij miskent hiermee dan ook het artikel 57 vreemdelingenwet door op het eerste gezicht verzoekers verzoek niet-ontvankelijk te verklaren.

Inzake verzoekers stukken concludeert zij dat deze stukken het verblijf van verzoeker in Kunduz tot aan zijn vertrek midden september 2015 niet kunnen bewijzen. Aldus lijkt de verwerende partij wel geloof te hechten aan deze nieuwe documenten. Daar waar verwerende partij verwijst naar de objectieve informatie waaruit blijkt dat Afghaanse documenten fraudegevoelig zijn, kan dan ook niet worden gevolgd, aangezien zij de stukken van verzoeker aanvaardt maar enkel eraan toevoegt dat zij verzoekers verblijf tot 2015 niet kunnen aantonen. Dit versterkt verzoekers claim dat een onderzoek ten gronde noodzakelijk was.

Het siert verzoeker dat hij de echte reden van zijn vertrek uit Afghanistan aan de asielinstanties kan meedelen. Hoewel het vaststaat dat hij vanaf de aanvang mee moest werken met de asielinstanties, kan de verwerende partij verzoeker niet verwijten aangezien hij nu eenmaal zelf beïnvloed is geweest door smokkelaars.

De stukken van verzoeker zijn enkel onderzocht aan de hand van verzoekers verklaringen op de DVZ. Uiteraard is het niet uitgesloten dat verzoeker op het CGVS eventueel zich zou kunnen verdedigen. Verzoeker legde print-outs van facebookprofielen van zijn leraars, maar de verwerende partij stelt dat ze ter zake niets toevoegen. Deze motivering is niet afdoende, te meer omdat verzoeker ook een reeks foto's neerlegde. Het wordt daarmee bewezen dat verzoeker vooral banden heeft met Kunduz. Dit wordt versterkt wanneer blijkt dat verzoeker een certificaat voorlegde van zijn vader waaruit blijkt dat hij voor een bedrijf werkte in Kunduz. Aldus betwist de verwerende partij niet dat verzoekers vader in de periode 2005-2013 in Kunduz heeft gewerkt. De verwerende partij stelt echter dat verzoeker hiermee niet kan aantonen dat hijzelf ook in Kunduz woonde in deze periode en de jaren nadien, terwijl de verwerende partij inzake foto's stelt dat ze dateren uit de periode van 2008-2012. Het is duidelijk dat het onderzoek van de verwerende partij gebrekkig is en dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn.

Ten onrechte gaat de verwerende partij voorbij aan verzoekers verklaringen dat hij Kunduz verliet omdat die onder controle stond van de Taliban en vanwege de algemene onveilige situatie. De verklaring van verzoeker dat hij door het conflict economische problemen kreeg omdat er geen werk was, is niet onderzocht door de verwerende partij, nu net dat punt tezamen met de veiligheidssituatie belangrijk kan zijn om zijn recente herkomst te analyseren.

Bij arrest nr. 203 669 van 8 mei 2018 vernietigde uw Raad een beslissing van het CGVS van 18 oktober 2017 en werd de zaak teruggezonden naar de verwerende partij. Uw Raad stelde in die zaak dat het moet worden vastgesteld dat het CGVS het dan toch heeft nagelaten om op basis van de elementen waarover geen twijfel bestaat een volledig onderzoek te doen naar het intern vestigingsalternatief aan de hand van de criteria zoals vermeld in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Het is voor verzoeker dan ook een raadsel waarom hieromtrent geen onderzoek heeft plaatsgevonden.

In het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan 30 August 2018 wordt gesteld dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt. De Verenigde Naties duidt de provincie Kabul als de plaats met het grootste aantal burgerslachtoffers, voornamelijk door de willekeurige aanvallen in de stad Kabul. Burgers die deelnemen aan het openbaar leven lopen wel degelijk dagelijks gevaar. Daarbij dient ook in rekening te worden gebracht dat de socio-economische situatie van de stad onhoudbaar is geworden door de enorme bevolkingsgroei van de laatste jaren. Het grootste deel van de inwoners van de stad leeft in informele huizen of in sloppenwijken en meer dan de helft van de huishoudens heeft te kampen met ernstige voedselonveiligheid. Daardoor besluit UNHCR dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt.

Blijkens EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation van mei 2018 is de veiligheidssituatie in Kabul verergerd:

"Insurgent groups in Kabul (City/Province) Both the Taliban and IS carry out high-profile attacks in Kabul city (62), and the Haqqani network is also said to commit

<https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>

attacks in Kabul city (63). In total in 2017, ISKP claimed responsibility for 14 suicide and complex attacks in Kabul city (64). Analyst Thomas Ruttig stated that it is increasingly difficult to assess the claims and to attribute responsibility'. He added that 'there are indications that the diverse pro-IS groups are claiming attacks that have not been earned out by them' (65). Specifically for Kabul, both Ruttig and UNAMA suggested that some attacks may be executed by 'terror cells' or 'terrorists for hire' inside the city, on behalf of several insurgent groups (66). US officials are reported to fear overlap and convergence in enabling networks of both the Haqqani Network and the ISKP in Kabul (67).

According to independent analyst Ruttig, there has been a 'peak of attacks' in January 2018, although the modus operandi of the Taliban have not changed (68).

According to a BBC study of January 2018, based on research conducted between 23 August and 21 November 2017, the Taliban have a 'medium active and physical presence' in Surobi, defined as being attacked at least three times a month, and 'low' activity/presence (district attacked at least once in three months) in the districts of Paghman, Farza, Qarabagh, Musayi, Khak-e Jabbar and Surobi (69).

In the period 1 January 2017 — 31 January 2018, ISKP-related incidents (acts of violence against civilians and skirmishes) were reported in sources consulted by ACLED in Kabul Province (70)." 6

Ook in het rapport 'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul', geüpdatet op 25.02.2019:

"For information on the security situation in Kabul during the period from January 2010 to November 2018, see the following report:

- A CCORD: Afghanistan: Entwicklung der wirtschaftlichen Situation, der Versorgungs- und Sicherheitslage in Herat, Mazar-e Sharif (Provinz Balkh) und Kabul 2010-2018, 7 December 2018
[https://www.ecoi.net/n/file/local/2001546/A fghamstan Versorgungslage +und +Sic herheitslage 2010 +bis +2018.pdf](https://www.ecoi.net/n/file/local/2001546/A%20Afghanistan%20Versorgungslage%20und%20Sicherheitslage%202010%20bis%202018.pdf)

For information from 2012 through to 2015, see the following archived version of this featured topic:
<https://www.ecoi.net/m/document/1422774.html>

"Security in Kabul has sharply deteriorated throughout 2016. " (BBC News, 22 December 2016)

"Det var i perioden fra januar til ultimo august 2016 en reduksjon i antallet høyprofilerede, komplekse selvmordsangrep i Kabul by sammenlignet med tidligere år. Mens det i de siste årene i gjennomsnitt har vært to til tre komplekse angrep i måneden, ble det i de første åtte månedene av 2016 gjennomført ett til to angrep per måned. Ved månedsskiftet august/september 2016 var det gjennomført 14 komplekse angrep (fire av disse i august),

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation — Update May 2018,
<https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/publications/afghanistan-security-situation-2018.pdf>

hvilket representerte en nedgang sammenlignet med samme periode i 2015, da det ble gjennomført 22 komplekse selvmordsangrep i byen. I samme periode i 2014 var det gjennomført 18 (internasjonal kilde, e-post 2016). [...]

Taliban anslas å ha stått bak de fleste komplekse angrepene i Kabul by i 2016. Unntakene dreier seg blant annet om de tre tilfellene hvor Daesh har påtatt seg ansvar for angrepene. 1. det ene selvmordsangrepet som ble utført av Daesh den 23. juli 2016 (se blant annet Landinfo 2016), var det en hær som ble rammet. Det andre av Daesh angrep, var mot en shia-moske i forbindelse med ashura-feiringen i oktober 2016 og det tredje angrepet var et selvmordsangrep mot en shia-moske. Angrepene skiller seg fra Talibans fremgangsmåte ved at de rettes mot klart sårbare mål og ikke mot myndigheter, afghanske sikkerhetsstyrker eller vestlige interesser, og også fordi det var målrettede angrep direkte mot den afghanske shiabefolkningen. " (Landinfo. 25 November 2016, p. 10-11)

"UNAMA continued to document the highest levels of civilian casualties in Kabul province, mainly from indiscriminate attacks in Kabul city. [...] 88 per cent resulted from suicide and complex attacks carried out by Anti-Government Elements in Kabul city." (UNAMA. 15 February 2018, p. 4)

"In Kabul province, UNAMA documented 1,831 civilian casualties (479 deaths and 1,352 injured) between January and December 2017, a 4 per cent increase compared to the year 2016. The leading cause for civilian casualties in the province were suicide and complex attacks, followed by improvised explosive devices (IEDs) and targeted/deliberate killings. " (UNAMA. 15 February 2018. p. 67)

"Suicide and complex attacks continued to disproportionately affect civilians in Kabul city, which recorded 1,612 civilian casualties (440 deaths and 1,172 injured) — 17 per cent more than in 2016, and 70 per cent of all civilian casualties from these tactics in 2017." (UNAMA, 15 February 2018, p. 29).

2.1. Timeline of incidents in Kabul since January 2017

For a timeline from January 2011 to December 2012 see the following archived version of this featured topic: [http://www.ecoi.net/local link/249674/360146 en.html](http://www.ecoi.net/local/link/249674/360146_en.html)

For a timeline from January 2013 to December 2013 see the following archived version of this featured topic: [http://www.ecoi.net/local link/270108/385159 en.html](http://www.ecoi.net/local/link/270108/385159_en.html)

For a timeline from January 2014 to December 2014 see the following archived version of this featured topic: [http://www.ecoi.net/local link/304849/428111 en.html](http://www.ecoi.net/local/link/304849/428111_en.html)

For a timeline from January 2015 to December 2015, see the following archived version of this featured topic: [https://www.ecoi.net/local link/335466/464119 en.html](https://www.ecoi.net/local/link/335466/464119_en.html)

For a timeline from January 2016 to December 2016, see the following archived version of this featured topic: <https://www.ecoi.net/en/document/1422960.html>

For a timeline from January 2017 to December 2017, see the following archived version of this featured topic: <https://www.ecoi.net/en/document/2002268.html>

JANUARY 2019

"At least four people were killed and more than 90 were wounded when a car bomb exploded near a foreign compound in the east of Afghanistan's capital, Kabul, on January 14, officials said. There was no immediate claim of responsibility for the attack, but Interior Ministry spokesman Najib Danish said the blast had targeted Green Village, where some foreign NGOs and workers used to be based. Twenty-three children are among the injured, the ministry's deputy spokesman, Nasrat Rahimi, said. " (RFE/RL, 14 January 2019)

"The Taliban has claimed responsibility for a bombing in Kabul that killed at least four people. The explosion near a fortified foreign compound late on January 14 also wounded 113 people, according to the Health Ministry. " (RFE/RL, 15 January 2019)

DECEMBER 2018

"Afghan officials say at least 43 people were killed after militants stormed government offices in the eastern part of the capital Kabul, triggering an hours-long gun battle. Health Ministry spokesman

Waheed Majroh said another 25 people were wounded in the December 24 raid on a compound housing the Ministry of Public Works and other offices. Militants stormed the compound after a suicide bomber detonated his explosives at the entrance, sending government workers running for their lives. (...) There was no immediate claim of responsibility for the attack, although similar incidents in the past have been blamed on the Taliban or Islamic State (IS) militants. " (RFE/RL, 25 December 2018)

"An Afghan police officer and a security guard have been killed in Kabul during a 24-hour standoff between police and the stepson of Afghanistan's former defense minister, Abdul Rahim Wardak. Six police officers and a journalist were also wounded in the gunbattle that began on December 3. " (RFE/RL, 4 December 2018)

NOVEMBER 2018

"At least ten people killed as a result of a Taliban attack on Camp Anjuman (Kabul) November 28; remain vigilant. (...) According to security officials, at least ten people were killed and 19 more wounded in an attack launched by Taliban fighters on a private security company's installations at Camp Anjuman (PD [police district] 9, Kabul) on the evening of Wednesday, November 28 (local time). Reports indicate that militants detonated a suicide vehicle-borne improvised explosive device (SVBIED) before engaging security forces with small arms fire. Further attacks on high-value targets are possible in Kabul in the near term. The Taliban have issued a statement claiming responsibility for the attack. " (Garda World, 29 November 2018)[xxv]

"Afghan authorities are working to identify those responsible for a suicide bombing that killed at least 55 people and wounded scores more who were attending a religious gathering in Kabul. The victims included religious scholars from all over Afghanistan, invited by the Ulama Council to celebrate the birth anniversary of Prophet Muhammad on November 20. " (RFE/RL, 21 November 2018)

"At least six people have been killed in a suicide bombing in Kabul targeting a protest by Afghanistan's mainly Shi'ite Hazara minority, officials say. Security officials told RFE/RL that a suicide bomber detonated his explosives on November 12 close to where hundreds of Hazaras were protesting the government's failure to protect their community from Taliban attacks. " (RFE/RL, 12 November 2018)

"A US mayor has been killed in an apparent insider attack while serving with the military in Afghanistan. Brent Taylor, 39, died in Kabul on Saturday (3 November 2018) while serving in the US Army National Guard helping to train members of the Afghan security forces. The mayor of North Ogden, Utah, leaves behind a wife and seven young children. Another service member was wounded during the shooting, the second insider attack against US forces in Afghanistan in the past two weeks. The attacker appeared to have been a member of the Afghan National Defence and Security Forces, according to the Utah National Guard. He was shot by other Afghan forces after opening fire." (BBC, 5 November 2018)

OCTOBER 2018

"[On 31 October 2018] a suicide bomber struck outside Afghanistan's largest prison on the eastern edge of Kabul, killing at least seven people, including prison workers and security personnel, officials said. Interior Ministry spokesman Najib Danish said that the attacker targeted a bus carrying prison workers early on October 31. The sprawling Pul-e Charkhi prison houses hundreds of inmates, including scores of Taliban militants. According to Abadullah Kanmi, a prison official, the attack occurred near the prison gate where a number of visitors were waiting to pass a rigorous security check before entering. Another five were wounded in the blast, the officials said. " (RFE/RL, 31 October 2018)"

Ook de objectieve berichtgeving over de huidige situatie in Afghanistan is allesbehalve rooskleurig, de rode draad in het verhaal is dat burgers ten prooi vallen aan het geweld dat zich dagelijks afspeelt in Afghanistan. Omwille van al deze redenen kan de bestreden beslissing aldus niet gehandhaafd worden en dient deze te worden vernietigd.

Verzoekende partij heeft getracht alle relevante elementen/stukken waarover hij beschikt aan de asielinstanties voor te leggen. Hij heeft de nodige inspanning geleverd om zijn en situatie vrees aan te tonen. Ter zake kan dan ook worden geconcludeerd dat verzoekende partij weldegelijk nieuwe elementen in de zin van art. 57/6/2 Vw. heeft aangebracht en dat deze elementen ten gronde dienen te worden onderzocht."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr.

1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of

- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

Na lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming herhaalt, met name dat ze afkomstig is uit Kunduz (Afghanistan). Weliswaar zou ze nu niet afkomstig zijn uit het dorp Qahwa Khana gelegen in de provinciecentrum van Kunduz, maar uit de derde wijk in Kunduz alwaar ze heel haar leven gewoond heeft. De verzoekende partij verklaart vervolgens dat ze per vliegtuig vanuit Afghanistan naar Iran gevlucht is, en niet over land zoals ze eerder had aangegeven. De verzoekende partij stelt dat ze Kunduz verlaten heeft omdat het onder controle stond van de taliban en de algemene veiligheidssituatie daar heel slecht was. De verzoekende partij stelt dat ze door het conflict economische problemen gekregen heeft omdat er geen werk was. De verzoekende partij stelt bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban, daesh of een andere groepering gedood te worden. De verzoekende partij

haalt ook aan dat ze tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming gelogen heeft over haar profiel. De verzoekende partij haalt aan dat ze geen ongeschoolde plattelandsjongen is, maar dat ze naar school gegaan is.

Uit de beslissing van 22 januari 2018 blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers herkomst uit Kunduz niet betwist, doch wel het feit dat hij aldaar verbleven heeft tot aan zijn vertrek uit Afghanistan tot midden september 2015 omdat (a) verzoekers kennis van recente belangrijke incidenten of gebeurtenissen niet kan overtuigen aangezien hij enkel spontaan kan vertellen over twee incidenten die hebben plaatsgevonden na zijn vertrek uit Afghanistan, (b) hoewel verzoeker spontaan Mir Alam aanhaalt en dit een zeer bekend persoon is in Kunduz, hij niet op de hoogte is van een ernstig incident op het Buzkashi-veld in Kunduz waarbij een aanslag werd gepleegd tegen de persoon van deze commandant, (c) verzoeker niet op de hoogte blijkt te zijn van enige incidenten die hebben plaatsgevonden gedurende de verkiezingen die plaatsvonden voor zijn vertrek uit Afghanistan noch van het feit dat er veiligheidstroepen werden ingezet en dat er "clearance operations" werden gehouden ter preventie van geweld, hetgeen niet aannemelijk is nu verzoeker zich dagelijks in het stadcentrum van Kunduz bevond, iedere avond naar de moskee ging waar hij luisterde naar de speech van de imam en ook in contact kwam met andere mensen, (d) hoewel verzoeker correct aangeeft dat er een paar jaar geleden een aanslag gebeurde op het hoofdkwartier van de politie in Kunduz waarbij het veiligheidshoofd stierf, dateert deze aanslag van 2011 en kan dit element niet verzoekers recent verblijf aantonen. Verzoeker bovendien niet op de hoogte blijkt te zijn van een aanslag op het politiehoofdkwartier van Kunduz op 10 februari 2015 en dus enkele maanden voor zijn beweerde vertrek zou hebben plaatsgevonden, noch kan hij een ander recent incident aanduiden, (e) ook verzoekers kennis over bekende figuren in de regio dermate beperkt is dat zij niet wijst op verzoekers verblijf in Kunduz tot zijn vermeende vertrekdatum uit de regio, (f) verzoeker, gepeild naar zijn algemene kennis van de regio, de rollen lijkt om te draaien en zegt dat het Commissariaat-generaal duidelijk moet maken naar welke organisatie er gevraagd wordt, zodat moet worden besloten dat verzoeker niet spontaan kan vertellen over belangrijke plaatsen in zijn regio en (g) hoewel verzoeker wel enige informatie kan geven over ziekenhuizen, banken, een historische plaats en een scholing, er lacunes zitten in deze verklaringen en hij bovendien niet in staat blijkt te zijn om over zijn regio te vertellen en enkel kan antwoorden op zeer specifieke vragen over plaatsen, hetgeen wijst op een ingestudeerd karakter. Bij arrest van 5 september 2018 met nummer 208 786 werd zowel de erkenning van de vluchtelingenstatus als de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Ter staving van haar nieuw verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: twee originele diploma's van haar middelbare schooltijd, een bibliotheekkaart van haar middelbare schooltijd, een foto genomen met een leerkracht (uit 2010) en andere klasfoto's, een certificaat dat haar vader voor het bedrijf Spinzar werkte, print-outs van facebookprofielen van leraars van haar school, familiefoto's en foto's genomen in haar regio, en een envelop waarin de documenten door haar vader werden verstuurd.

De envelop van verzending geeft enkel aan dat de verzoekende partij briefwisseling vanuit Afghanistan ontvangen heeft. Deze omslag toont op zich de herkomst van de verzoekende partij niet aan.

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *"Hierbij kan opgemerkt worden dat het feit dat u een opgeleid persoon zou zijn, in tegenstelling tot wat u eerder beweerde, nog meer aantoonst dat u beter op de hoogte moet zijn geweest van de lokale situatie, belangrijke figuren en incidenten in Kunduz dan werd vastgesteld in uw vorige verzoek. Immers werd uw vorige verzoek om internationale*

bescherming voor een groot stuk afgewezen omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw verblijf in Kunduz-stad tot uw vertrek daar dat u situeerde in september 2015, net wegens uw gebrekkige kennis op deze punten.”

De diploma's van verzoekers middelbare schooltijd, de klasfoto's, de bibliotheekkaart van verzoekers middelbare schooltijd en de foto met een leerkracht uit 2010 vormen geen begin van bewijs dat de verzoekende partij tot midden september 2015 in Kunduz verbleven heeft. Zoals blijkt uit het arrest van de Raad 5 september 2018 met nummer 208 786 wordt de herkomst van de verzoekende partij uit Kunduz niet betwist, maar wel dat zij aldaar tot midden september 2015 verbleven heeft. Het opleidingsattest vermeldt dat de verzoekende partij in 2007 afstudeerde aan de Shir Khan High School. De puntenlijsten die voorliggen hebben betrekking op de periode 2009 tot 2010. Ook de bibliotheekkaart heeft betrekking op de middelbare schoolperiode van de verzoekende partij. Het certificaat met betrekking tot de tewerkstelling van verzoekers vader geeft enkel aan dat de vader van de verzoekende partij van 2005 tot 2013 voor voormeld bedrijf gewerkt heeft, maar vormt op zich geen begin van bewijs dat de verzoekende partij zelf tot midden september 2015 in Kunduz verbleven heeft. Met betrekking tot de verzoekende partij bijgebrachte privéfoto's wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“In verband met de privéfoto's genomen tijdens uw schooltijd merkte de RvV (waar u al zulke foto's neerlegde) ook al op dat privéfoto's geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit van wat is afgebeeld, dit door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden. Bovendien legde u tijdens uw beroepsprocedure al foto's neer die dateren uit de periode 2008-2012, en zijn deze aldus geen bewijs van uw verblijf in Kunduz de laatste jaren. Dit geldt ook voor de andere foto's van uzelf, uw familie en uw regio waarvan uw print-outs voorlegde.”* De print-outs van facebookprofielen van de leraars hebben geen betrekking op de verzoekende partij zelf en vormen geen begin van bewijs dat de verzoekende partij in Kunduz verbleven heeft tot aan haar beweerd vertrek uit Afghanistan in september 2015.

Aangezien de verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit Kunduz (Afghanistan), en daar te hebben gewoond tot haar vlucht uit haar land van herkomst, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij over informatie beschikt waaruit kan blijken dat zij aldaar daadwerkelijk heeft verbleven gedurende de jaren voorafgaand aan haar komst naar België. Zoals blijkt uit het arrest van de Raad 5 september 2018 met nummer 208 786 wordt de herkomst van de verzoekende partij uit Kunduz niet betwist, maar wel dat zij aldaar tot midden september 2015 verbleven heeft. De Raad beklemtoont dat de verzoekende partij dat haar vluchtrelaas situeert in Kunduz en linkt aan de gebeurtenissen die zich aldaar hebben afgespeeld in de periode voorafgaand aan september 2015. Indien de verzoeker om internationale bescherming verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de streek die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert *-in casu Kunduz-*, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad herhaalt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad nog steeds in het ongewisse verkeren over waar de verzoekende partij voor haar aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk tot aan haar vlucht uit Afghanistan in september 2015 in Kunduz (Afghanistan) verbleven te hebben. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten, met name dat ze daar vreest vervolgd te worden door de taliban, daesh of een andere groepering. Daarenboven volstaat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in Afghanistan werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft op dit punt manifest in gebreke.

De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij tot aan haar vertrek in september 2015 in Kunduz verbleven heeft noch dat zij in een gebied in Afghanistan verbleven heeft waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele

geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar het reisadvies van buitenlandse zaken vermag hieraan geen afbreuk te doen. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Nu de verzoekende partij evenmin een begin van bewijs bijbrengt dat zij voor haar komst naar België in Kaboel verbleven heeft, kan ze ook niet dienstig verwijzen naar de veiligheidssituatie in de stad Kaboel.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad dat de verzoekende partij geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS